

[Palle Simonsen]

om en prioritering. Derfor vil jeg godt fastslå, at jeg mener ikke, der er tale om økonomisk uansvarlighed, men der er tale om at foretage en prioritering, og det, der er problemet, er, at vi i dette hus er uenige om prioriteringen. Jeg mener nok, der er grund til at sige, som vi også sagde under første behandling, at folkepensionisterne ikke er blandt dem, der har fået mest i de senere år. Derfor er det rimeligt, at de er prioriteret højt i forhold til andre befolkningsgrupper.

Vi er parate, som vi har vist det tidligere, til at anvise besparelser, som kan neutralisere udbetalingen af de 940 mill. kr. Der skal ikke herske nogen mangel herpå fra den konservative folketingsgruppes side. Men jeg synes, det var vigtigt, at politikerne i hvert fald kunne oplyse reelt om, hvordan disse ting hænger sammen.

Til sidst skal jeg blot sige, at vi kan stemme for alle de ændringsforslag, der er stillet af socialministeren, og at vi stemmer imod de øvrige ændringsforslag.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg tror nok, jeg først må sige til hr. Albertsen, at hans angreb på det, de seks partier var blevet enige om, sådan set bestyrker mig i, at det er rigtigt, det, vi har gjort. Ellers behøver man ikke så krampagtigt at angribe det heroppefra, man kunne jo bare undlade at komme ind på det, hvis man mente, det var så ligegyldigt.

Hvad angår de seriøse drøftelser, var der en samtale, hvor CD gav det gode råd, hvad hr. Albertsen også senere har medgivet, vedrørende de pensionister, som havde mindst, altså dem, der trængte mest til at få lidt mere ved dette forslag, dem, der kun får 48 kr. i dag. Der var ikke flere forhandlinger i den ene samtale, hvor vi også understregede problemer omkring boligydelsen. Det er den samarbejdspolitik, man henviser til. Jeg tager det mere som nogle uformelle drøftelser og sonderinger, hvor man vel havde brug for nogle gode råd. Jeg synes nok, at man i stedet for individuelle, seriøse drøftelser kan karakterisere dem som nogle klodsede forhandlinger.

Så blev der bedt om en begrundelse. Vores begrundelse for det, vi har gjort, er, at vi vil ikke indregne pensionstillægget i grundbeløbet på bekostning af de dårligst stillede. Det,

vi kunne have tænkt os, er slet ikke noget i den retning, men det, der er sket, er noget rent praktisk. Vi blev stillet over for et fait accompli, hvorefter vi sagde: hvad gør vi så? Alle seks partier har uendelig forskellig baggrund og tanker om, hvordan problemet kunne løses, men én ting var man fælles om, og det var, at der var 940 mill. kr., som skulle fordeles til dem, der havde det største behov, på en måde, der var til at forvalte, og på en måde, der var praktisk gennemførlig. Det er det, der er sket. Så kan man godt komme herop og sige, at tallene stemmer ikke, tallene kunne have været anderledes. Skitsen er rigtig, den er forsvarlig, det har praktikerne sagt. Men at der var blevet regnet på tallene ovre i socialministeriet, havde vi meget gerne set, men det var ikke muligt. Tallene er fremkommet ved at stille spørgsmål i udvalget og få svar fra socialministeriet eller er kommet direkte fra lovforslaget. Der er altså tale om en anden måde at bruge pengene på, men den samme gode vilje til at bruge penge, hr. Albertsen.

Hr. Palle Simonsen, som ikke var så syndelig begejstret, men nok var lidt kølig og også vældig elskværdig over for de partier, man taler sammen med, har jeg næsten lige svaret i svaret til hr. Albertsen: det utraditionelle kommer af, ganske enkelt, at her er det sagen, det drejer sig om, og ikke partierne. At der vil blive administrative besværligheder med boligydelsen, det kan jeg love hr. Palle Simonsen for.

I øvrigt var vi ved første behandling af pensionslovene meget velvilligt indstillet over for at forbedre pensionisternes økonomiske vilkår. Det er vi som sagt stadig, og endda i så høj grad, at vi som sagt har udarbejdet et alternativt forslag, som efter vor mening på en praktisk måde løser den stillede opgave at fordele de 940 mill. kr., således at de, der har størst behov, modtager mest. Når jeg siger den stillede opgave, er det, fordi det efter mødet på Marienborg og flere måneders udvalgsarbejde har vist sig at være et vanskeligt administrerbart forslag, socialministeren har fremsat. Det har en skæv fordeling af den økonomiske nøgle. Derfor var det nødvendigt at udarbejde et fornuftigt alternativ, og det var den opgave, forligspartierne stillede de andre seks partier, som ikke blev inviteret til anden runde – det er ikke sagt med nogen